

Els jesuïtes acomiaden el teòleg Josep Vives "com un patriarca bíblic"

Dil, 28/12/2015 per Catalunya Religió

([Jesuïtes](#)) Aquest dilluns s'ha celebrat el funeral pel jesuïta i teòleg de 87 anys **Josep Vives Solé**, que va morir dissabte a Sant Cugat del Vallès. En l'homilia d'aquest comiat, el pare **Josep Rambla** ha recordat com Vives va fer comprendre "que 'misteri' no és cap mena d'enigma, sinó la manera de parlar d'un Déu que és relació amorosa, Pare, Fill i Esperit" i que "el misteri de Déu està amagat als savis i entesos i, en canvi, és accessible als senzills".

Rambla també s'ha referit a la manera com Vives "va exercir la docència i els ministeri sacerdotal" reconeixent "que la humilitat no exclou de cap manera la intel·ligència". Així ha parlat del "seu posat sempre allunyat de tota brillantor o autosuficiència" i també del "seu ensenyament carregat de passió i a la vegada de modèstia en les seves afirmacions...". "Aquesta [humilitat i senzillesa](#) -ha dit- el feu especialment sensible a la dura realitat del pobres i de la injustícia. Això, com a teòleg, participà a [Cristianisme i Justícia](#) des de la fundació".

Josep Vives va acompanyar, aconsellar o ajudar persones, grups i institucions molt diverses: "jesuïtes, religiosos i religioses, seminaristes i sacerdots, seglars... Alumnes a la Facultat de Teologia, a les Universitats de Barcelona, a Cristianisme i Justícia, Centre d'Estudis Pastoral... Grups, equips, comunitats i parròquies... Institucions de Barcelona, Bolívia, El Salvador... I sobretot aquesta casa i comunitat de Sant Cugat on el Josep ha viscut els anys més fecunds de la seva vida". Per tot això, el jesuïta Josep Rambla ha conclòs en la seva [homilia](#): "Avui, al cap de setanta anys, el contemplem i l'acomia dem com un patriarca bíblic".

Havia nascut a Montferri (Tarragona) el 14 de març de 1928 i va entrar al noviciat de Veruela (Saragossa) de la Companyia de Jesús l'any 1945. Després de realitzar estudis de Filosofia, Teologia i Filologia Clàssica a Sant Cugat, Oxford i Londres, va rebre l'ordenació sacerdotal a Sant Cugat l'any 1959. Doctor en Teologia, ha estat professor de Filosofia, Teologia i Filologia Grega a diversos centres, entre ells l'Institut de Teologia Fonamental de Sant Cugat del Vallès, la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona o la Facultat de Teologia de Catalunya.

Entre les seves obres de patristica, destaquen: *Los Padres de la Iglesia. Textos doctrinales del cristianismo desde los orígenes a San Atanasio* (1971), *Els cent consells espirituals del Pare Diàdoc*, traduïts i presentats (1981), i la introducció i traducció de les obres *Exposició de la predicació evangèlica*, d'**Ireneu de Lió**, i *Sobre la Pasqua*, de **Melitó de Sardes**, dins la col·lecció 'Clàssics del Cristianisme' (1989); en filosofia grega: *Génesis y evolución de la ética platónica* (1970) i l'edició i introducció de l'obra *Plató, Apologia de Sòcrates, Critó*,

Eutifró, Protàgores, amb traducció de **J. Creixells** (1981); en teologia: *Creure el Credo* (1986) i *Si sentiu la seva veu. Exploració cristiana del misteri de Déu* (1988).

Era membre del centre d'estudis Cristianisme i Justícia, on ha publicat diversos quaderns com [Comentari al Document Ratzinger sobre la Teologia de l'Alliberament](#), de 1984; [Parlar de Déu a l'albada del segle XXI?](#), de 1997; o [Carta a M. Àngels](#), de 2004.

"Creure significa estimar"

Teòleg de llenguatge senzill i clar, de tracte proper, en diverses d'aquestes publicacions aborda de forma pedagògica la qüestió de la fe i les dificultats per intuir i conèixer Déu en el context actual. "En els fons", resumia en un dels seus textos, "creure significa estimar. Estimar tant el món i les coses, que hom no pot declarar-les fútils i absurdes". Insisteix en aquesta idea a la *Carta a M. Àngels*, on es dirigeix a una amiga que comença a sentir-se a atea i aborda alguns dels interrogants que qualsevol creient es planteja en algun moment sobre la fe. "Creure en Déu", li diu, "és sortir dels nostres hàbits ordinaris de pensament i de comportament. Afirmer Déu és quelcom que no sols ens produeix incomoditat i, fins vertigen, és quelcom que ens fa sortir completament de les nostres maneres habituals de pensar i de parlar."